

Een nieuwe morgen, een nieuw begin

Jeroen Vrolijk

Na twaalf jaar professioneel drummen in Nederland nam Jeroen Vrolijk vorig jaar de stap om een studio te boeken in New York voor een eigen project met gitarist Oz Noy (Gavin DeGraw) en bassist Tim Lefebvre (Wayne Krantz). De sessies van dit trio vormen de basis voor zijn nu-jazzalbum *New Morning, A NY Project*. Voor Vrolijk kenmerkt zijn plaat een nieuwe periode. 'Dit laat zien wie ik ben.'

tekst Danielle Pijpers foto Hans Reitzema

In Nederland heeft Jeroen Vrolijk als drummer tot nu toe zo'n beetje alles gedaan wat er mogelijk is: een eigen lesmethode voor beginnende drummers uitgeven (*Heronimus*), als sessiedrummer spelen, slagwerkevenementen organiseren (Haarlemse Slagwerkdag), en zelfs een hitje scoren (*The Rain Has Come* met Silkstone). Vrolijk vertelt dat een eigen plaat opnemen in New York wat hem betreft dé manier was om nieuw vuur te vinden. Bovendien geeft hij met deze onderneming eindelijk gehoor aan zijn aloude verlangen om ooit in de Amerikaanse hoofdstad te spelen.

'Nadat ik een interview met Steve Gadd had gelezen, wilde ik studiodrummer worden in New York. Na het conservatorium verdween dat idee naar de achtergrond. De keren dat ik in New York was, vergaapte ik me voornamelijk aan de drummers daar. Ik hield al die tijd de plaatselijke clubscene in de gaten. Zo wist ik dat Oz Noy in de club Bitter End optrad. Ik raakte daarover in gesprek met de vader van een leerling, een KLM-piloot. Hij stelde voor samen naar een van Oz Noy's optredens te gaan. Met hem kon ik in de cockpit mee naar New York. Nu moet ik er iets van maken, besloot ik. Ik vlieg niet met die man mee om naar Ground Zero te gaan of een Levi's-broek te kopen.'

Gespannen koppie

'En dan werkt zo'n Myspace toch. Ik stuurde Oz Noy mijn idee om samen een demo op te nemen

en hij reageerde direct. "Hoe kan ik helpen?", vroeg hij zelfs. Dát was ik niet gewend. Een enorme stimulans. Via Oz Noy was het contact met mijn basheld Tim Lefebvre gemakkelijk gelegd. Nu kan ik niet meer terug, dacht ik. Ik heb een studio geboekt en de sessies zijn gepland.

'In de studio stelden Oz Noy en Tim mij gerust – haha, ze zagen dat gespannen koppie van mij. Bovendien werkten ze heel professioneel, waren op tijd, hadden hun spullen op orde zonder rare piepjes of kraakjes, en ze waren voorbereid. Die gasten hebben mijn shit zitten luisteren, dacht ik toen ik de schriften met aantekeningen zag. Ik had twee stukken van mijn zwager, saxofonist Paul van der Feen, en twee eigen composities uit mijn conservatoriumtijd. De rest is in de studio ontstaan. De werkwijze van Oz Noy lijkt op die van John Scofield: improviseren rond een thema of gitaarriff.'

Hemelse track

'De nummers stonden er in hooguit drie takes op. De ballad *Beauty And Me*, gebaseerd op een stuk van Wayne Shorter, is zelfs in een keer opgenomen. Aan mijn drums heb ik daarna niet meer gesleuteld. De ballad heeft hooguit hier en daar een galmpje gekregen. Op het hele album is geen clicktrack gebruikt, er is niets verschoven of geknipt en geplakt. Ik hoor zelf foutjes of een versnelling, maar dat is dan maar zo. Er werd gewoon goed gespeeld. Ik vond alles best, was niet al te kritisch. De track *For Harry* vind ik

hemels. Na de opname keken Oz Noy en Tim mij aan en vroegen: "En, wat vind je ervan?" Ja, wat denk je! Tim stelde toch nog een andere interpretatie voor. Zo kwamen er twee versies van deze track op de plaat. Achteraf gezien bleek Tim bepalend voor de richting van de sessies. Oz Noy vroeg ik om zijn unieke geluid.'

Toen Vrolijk terugkwam uit New York, besepte hij dat de opnamen met Lefebvre en Noy een vervolg moesten krijgen. Hij plande in Nederland vervolgsessies om het album te voltooien en regelde vervolgens twee tours, in januari en mei van dit jaar, met zijn *New Morning Trio*. Hij legde daarvoor contact met bassist Reggie Washington (Buckshot LeFonque), die net zo behulpzaam reageerde als Noy daarvoor.

Amerikaans systeem

Anders dan de directe en behulpzame reactie van de Amerikanen verliep de communicatie met gevestigde muzikanten in Nederland stroef. De verschillen tussen de VS en Nederland die Jeroen Vrolijk tijdens zijn zoektocht naar muzikanten ondervond, herinnerden hem aan zijn middelbareschooltijd op een *Fame*-achtige mavo-opleiding voor Ballet en Muziek. 'Ik ben opgeleid in een Amerikaans systeem – zorg dat je de beste bent, want voor jou tien anderen – binnen de Nederlandse omgeving waar gemoedelijkheid heerst. Het was een harde leerschool. Ik deed op m'n elfde toelatingsexamen en ging daarna dagelijks met de trein vanuit Etten-Leur naar Rotterdam.

'Ik besepte dat ik op een heel aparte school zat. Mijn klasgenoten waren gasten die nu op het hoogste niveau spelen, zoals bijvoorbeeld Leendert Haaksma (Anouk). Alleen de besten bleven over. Als je niet genoeg vorderingen maakte en je overgangsexamen niet haalde, viel je af. Ik ben opgegroeid in een omgeving waar alleen een negen of hoger goed genoeg was. Anders had ik gefaald voor mijn gevoel. Dat levert een druk op die ik achteraf niet gezond vind. Maar blijikbaar is die druk en die harde leerschool nodig

De spullen van Jeroen Vrolijk

Jeroen Vrolijk drumt op MMC Drums uit Veldhoven. De ketels zijn gemaakt van met stoom gekromd mirthenhout met 'slaap' (schimmeleffect): 10" en 12" toms, een 14" floortom en een 20" bassdrum. 'Ik hou niet van grote maten, je sjouwt je rot. Ze hebben me twee prachtige snares gegeven, een 13"x6½" en een kleintje van 10"x4" voor links naast de hi-hat. Ik ben wel een snaredrumfreak. Ik heb een Sonor Delite en een Hilite, een oude Yamaha Power V, een Drum Collective en een DW. Kan nooit kiezen...'

om iets te bereiken, om op hoog niveau te kunnen spelen. Vanuit mijn achtergrond heb ik daarom soms moeite met het besef dat ook een andere weg kan worden bewandeld.

‘Een technisch mindere drummer kan ik inmiddels wel waarderen. Maar zo’n drummer van Keane bijvoorbeeld, wat doet zo iemand in Slagwerkkant? Hij heeft een verhaal vanuit een bandjesperspectief, maar als drummer heeft hij niets te melden. Begrijp me niet verkeerd, ik blèr met alle liedjes van Keane mee. Ik zeg dit om aan te geven waar ik vandaan kom. Vinnie Colaiuta, dát vind ik absoluut het hoogste niveau. Fysiek en mentaal kent hij geen beperkingen om alles te kunnen spelen wat er in hem opkomt. Totale toewijding.’

Schaatsen

Zo’n zelfde gretigheid is kenmerkend voor Jeroen Vrolijk. Waarschijnlijk daardoor moest hij vaak verantwoorden waarom hij na het afstuderen aan het conservatorium ‘ja’ zei tegen Frans Bauer. ‘Ik wilde op die leeftijd de wereld veroveren en dat doe je niet als je met Frans Bauer speelt. Ik had geen idee welke richting ik op ging, maar ik speelde al jong in grote concertzalen en deed veel ervaring op. Eerst bij Bauer, later bij onder anderen André Hazes en Lee Towers. Artiesten begeleiden is een vak. Je stelt jezelf totaal in dienst van die artiest en bent continu alert om

‘Ik vlieg niet naar New York om naar Ground Zero te gaan of een Levi’s-broek te kopen.’

de tekens van de artiest op te pikken, wanneer je moet inhouden of de leiding moet nemen. In zo’n band sta je continu onder druk. Het gaat zoals de artiest wil, zo niet, dan verlies je optredens.

‘Mijn agenda was vol met zo’n tweehonderd shows per jaar. Ik nam nooit vrij. Dat is nu anders. Afgelopen zaterdag kon ik gewoon genieten van een dagje schaatsen met mijn vrouw. Sinds een volle agenda niet meer het belangrijkste in mijn leven is, ben ik een stuk beter gaan drummen, haha. Ik wil me verder bekwamen in composities maken, want melodisch wil ik iets te vertellen hebben. Ik heb vertrouwen gekregen en besef dat mensen bereid zijn je te volgen als je een goed idee hebt. Deze nieuwe periode past veel beter bij Jeroen.’ ■

www.jeroenvrolijk.nl

Een recensie van *New Morning*, A NY Project vind je op de recensiepagina's.
